

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιώσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 12 Δεκεμβρίου 1898

Ἔτος 20^{ον}.—Ἀριθ. 52

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 401)

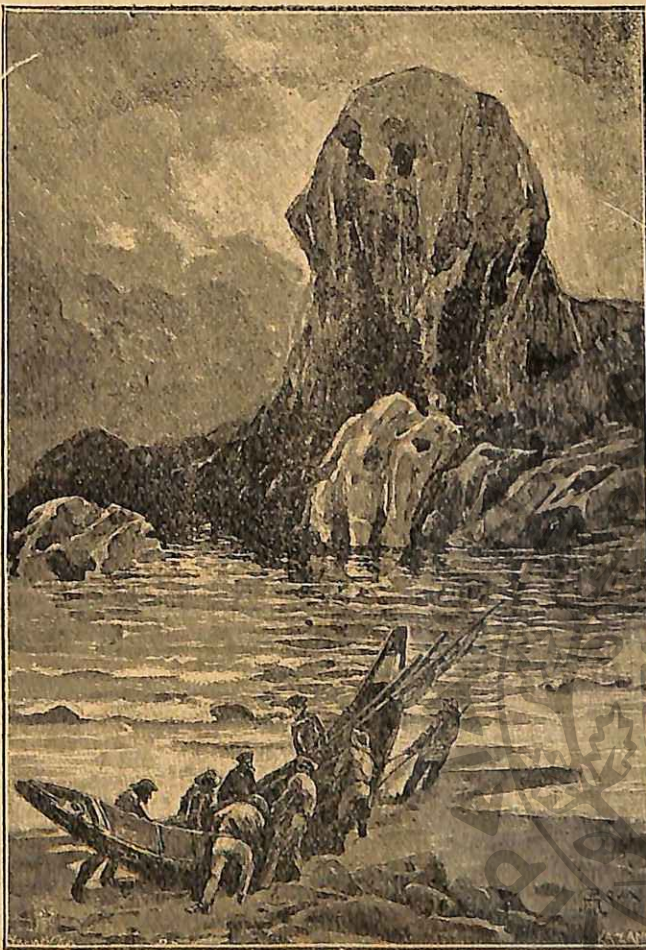
Ἐν τούτοις τὸ διάστημα ἐφωτίζετο τώρα ἀνεπαρκέστατα, ἡ δὲ ὀμίχλη συχνὰ μᾶς ἡμπόδιζε νὰ διακρίνωμεν τὰ πέριξ ἀντικείμενα· ἐκ τούτου μᾶς ἐπεβάλλετο αὐστηροτάτη προσοχή, διὰ νὰ ποφεύγωμεν τὰς συγκρούσεις πρὸς τοὺς πλωτοὺς πάγους, τῶν ὁποίων ἡ ταχύτης ἦτο κατωτέρα τῆς τοῦ Παράκητος. Πρέπει νὰ σημειώσω ἐπίσης, ὅτι πρὸς νότον ὁ οὐρανὸς κατηυγάζετο συχνὰ ὑπὸ εὐρείας λάμψεως, ὀφειλομένης εἰς τὴν ἀκτινοβολίαν τοῦ πολικοῦ σέλαος.

Ἡ θερμοκρασία κατήρχετο ἐπαισθητῶς. Τὸ θερμόμετρον ἐδείκνυε τώρα μόνον εἰκοσιτρεῖς βαθμοὺς (Κελσ. 5° ὑπὸ τὸ μηδέν.) Καὶ ἡ κατάπτωσις αὕτη μᾶς ἐπροξένει ζωηρὰς ἀνησυχίας. Ἄν δὲν θὰ εἶχεν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν ρευμάτων, ἡ διεύθυνσις τῶν ὁποίων ἐξηκολούθει νὰ μᾶς εἶνε εὐνοϊκή, θὰ μετέβαλλεν ὁμως τὴν ἀτμοσφαιρικὴν κατάστασιν· καὶ ἂν ὁ ἄνεμος ἤθελεν ἐξασθενήσῃ μὲ τὴν αὐξησιν τοῦ ψύχους, ἡ ταχύτης τῆς λέμβου θὰ ἤλαττοῦτο κατὰ τὸ ἥμισυ. Δύο μόνον ἐβδομάδων καθυστέρησις θὰ ἤρκει διὰ νὰ καταστήσῃ προβληματικὴν τὴν σωτηρίαν μας καὶ νὰ μᾶς ἐξαναγκάσῃ ὥστε νὰ διαχειμάσωμεν πρὸ τοῦ παγοφράγματος, ἡ μᾶλλον νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν Χώραν Ἀλδράνου. Ἀλλὰ τότε θὰ ἦτο ἐλεύθερος ὁ Πορθμὸς τῆς Ἰάνας ὥστε νὰ τον ἀναπλεύσωμεν; Ὁ Χῆρνε καὶ οἱ ὀπαδοὶ του, προηγηθέντες ἡμῶν κατὰ δεκαπέντε ἡμέρας, βεβαίως θὰ ὑπῆρξαν εὐτυχέστεροι καὶ θὰ εἶχον ἤδη κατορθώσῃ νὰ διέλθουν τὸ παγοφράγμα!

Μετὰ τεσσαρακονταοκτὼ ὥρας,

γενομένης νέας καταμετρήσεως, ὅσῳ τὸ δυνατόν ἀκριβοῦς, τὸ μὲν πλάτος εὗρέθη 75^ο 17', τὸ δὲ μῆκος 118^ο 3'. Ὡστε τὴν ἡμέραν ἐκείνην, 12 Μαρτίου, ὁ Παράκητος μόλις ἀπείχε τετρακόσια μίλλια ἀπὸ τοῦ νοτίου πολικοῦ κύκλου.

Ἀξιοσημείωτον εἶνε, ὅτι ὁ πορθμὸς, ὁ ὁποῖος ἐστένευε μέχρι τοῦδε, ἤρχισε τώρα νὰ εὐρύνεται. Οὔτε μὲ διόπτρας δὲν ἠδύνατό τις πλέον νὰ διακρίνῃ τὴν πρὸς ἀνατολὰς ξηράν. Δυσάρεστον τοῦτο· διότι τὸ ρεῦμα, μὴ περιοριζόμενον πλέον στενωδῶς μεταξὺ τῶν δύο ὀχθῶν, δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ ἐξασθενήσῃ καὶ νὰ χάσῃ ὅλην τὴν ταχύτητα.

« Μετ' ὀλίγον εὐρέθημεν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, ἀπέναντι τῆς Σιργγὸς . . . » (Σελ. στήλ. α'.)

Τὴν νύκτα τῆς 12 πρὸς τὴν 13 Μαρτίου, ὀμίχλη ἄρκετὰ πυκνὴ ἐπῆλθε ναυξήσῃ τὸν κίνδυνον τῆς πρὸς τοὺς πάγους συγκρούσεως. Ἡ παρουσία τῆς ὀμίχλης εἰς τὰς θαλάσσας ἐκείνας δὲν μᾶς ἐξέπληττε βεβαίως· μᾶς ἐξέπληξεν ὁμως ἐν ἄλλο, τὸ ὅποσον παρετηρήσαμεν, δηλαδή, ὅτι ἡ ταχύτης τῆς λέμβου μας, ἀντὶ νὰ ἐλαττωταί, ἀπεναντίας ἠῤῥαυεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον, μολονότι ὁ ἄνεμος εἶχε κοπάσῃ. Ἡ αὐξησις αὕτη τῆς ταχύτητος δὲν ὠφείλετο βεβαίως εἰς τὸ ρεῦμα, διότι ὁ παφλασμὸς τοῦ ὕδατος παρὰ τὴν πρῶραν μας, ἐμαρτύρει ὅτι ἐκινούμεθα ταχύτερον τοῦ ρεύματος.

Τοῦτο διήρκεσε μέχρι τῆς πρωίας, χωρὶς νὰ δυνηθῶμεν νὰ ἐννοήσωμεν τί συμβαίνει, ὅταν, περὶ τὴν δεκάτην ὥραν, ἡ ὀμίχλη ἤρχισε νὰ σκεδάζεται ἐκ τῶν κάτω, καὶ ἀνεφάνη πάλιν ἡ πρὸς δυσμὰς ἀκτὴ, — βραχώδης ἀκτὴ, ἄνευ βουνῶν εἰς τὸ βάθος, τὴν ὁποίαν παρέπλεεν ἤδη ὁ Παράκητος.

Καὶ τότε, εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς τετάρτου μιλίου, διεγράφη εἰς ὄγκος παράδοξος, βράχος ὕψους πενήτηκοντα περίπου ὀργυῶν, καὶ περιμέτρου διακοσίων μέχρι τριακοσίων. Καὶ ὁ βράχος οὗτος ὁμοίᾳζε καταπληκτικῶς πρὸς Σφίγγα πελωρίαν, μὲ τὸν κορμὸν ἀνωρθωμένον, μὲ τοὺς πόδας προτεταμένους, μὲ τὴν στάσιν ἐν γένει τοῦ πτερωτοῦ τέρατος, τὸ ὅποσον ἡ ἑλληνικὴ μυθολογία μᾶς παρουσιάζει ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῶν Θηβῶν.

Μήπως δὲν ἦτο βράχος; Μήπως ἦτο ζῶον, μεγαθήριον, τέρας γιγαντιαῖον, μαστόδους διαστάσεων χιλιάκις μεγαλτέρων ἀπὸ τὰς τῶν ἐλεφάντων ἐκείνων τῶν πολικῶν χωρῶν, τῶν ὁποίων λείψανα ἀνευρίσκονται εἰσέτι ;...

Πρὸς στιγμὴν τὸ ἐπιστεῦσαμεν, καὶ μάλιστα τὸ ἐφοβήθημεν. . . Ἀλλὰ κατόπιν ἐπέισθημεν, ὅτι τὸ τέρας ἐκεῖνο δὲν ἦτο παρὰ βράχος, παραδόξου μορφῆς,

ή κορυφή του οποίου — ή κεφαλή της Σφιγγός, — τώρα μόλις είχε ανακύψει εκ της όμιχλης.

Και τότε ἐνεθυμήθη, ότι την νύκτα ἀκριβώς καθ' ἣν ἀνετράπη ὁ ὀγκόπαγος και ἀνύψωσε τὸν Ἀλβράνο, εἶχα ὀνειρευθῆ ἐν τοιοῦτον μυθολογικὸν ζῶον, μίαν Σφιγγα, καθημένην ἐπὶ τοῦ πόλου, ὀμιλοῦσαν καὶ ἀποκαλύπτουσαν τὰ μυστήρια τῶν χωρῶν ἐκείνων τῶν ἀπροσίτων. . .

Ἀλλὰ φαινόμενα ἀκόμη παραδοξότερα, ἐμελλε νὰ κινήσουν περισσότερον τὴν προσοχὴν μας, τὴν ἐκπληξίν μας, τὸν φόβον μας. . .

Εἶπον, ὅτι ἡ ταχύτης τοῦ Παράκρητου, ἀπὸ τινων ὥρῶν, ἠῤῥανε βαθυμῶδὸν καὶ κατ' ὀλίγον. Ἦδη ἡ ταχύτης τοῦ ἦτο ὑπερβολικὴ, κατὰ πολὺ ἄνωτέρα τῆς τοῦ ρεύματος. Καὶ ἐξαίφνης, ἡ σιδηρὰ ἄγκυρα, ἡ ὁποία προήρχετο ἐκ τοῦ Ἀλβράνο καὶ εὐρίσκετο παρὰ τὴν πρῶραν τῆς λέμβου μας, ἐκφεύγει, ἐξέρχεται ἐκ τοῦ σκάφους, ὡς νὰ τὴν ἔσυρε κάποια δύναμις ἰσχυρὰ καὶ ἀκατανίκητος, τὸ δὲ σχοινίον, τὸ ὁποῖον τὴν συγκρατεῖ, ἐντείνεται, κινδυνεύει νὰ θραυσθῇ. . . Νομίζεις πλέον ὅτι αὕτη ἡ ἄγκυρα μᾶς ρυμουλκεῖ ἴσα πρὸς τὴν ἀκτὴν, σπίζουσα ὀρμητικὴ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης!

— Τί συμβαίνει λοιπόν; ἀνέκραξεν ὁ Οὐίλλιαμ Γκλύ.

— Κόψε, ναύκληρε, τὸ σχοινί, διέταξεν ὁ Τζέμ Βέστ, εἰδεμὴ θὰ πέσουμε καὶ θὰ συντριφθοῦμε ἐπάνω ἔς τοὺς βράχους!

Ὁ Οὐίλλιαμ Γκλύς ὁρμᾷ εἰς τὴν πρῶραν τοῦ Παράκρητου διὰ νὰ κόψῃ τὸ σχοινίον. Ἐξάφνα, ἡ μάχαιρα, τὴν ὁποίαν ἐκράτει, ἀποσπᾶται ἀπὸ τὴν χεῖρά του, τὸ σχοινίον κόπτεται μόνον του, καὶ ἡ ἄγκυρα, ὡς νὰ ἦτο βλήμα, ὀδὶς, φεύγει, πετᾷ πρὸς τὸν βράχον. . .

Καὶ συγχρόνως, ἰδοὺ, ὅλα τὰ σιδηρὰ ἀντικείμενα, ὅσα ὑπῆρχον ἐντὸς τῆς λέμβου, τὰ μαγειρικά σκεύη, τὰ ὅπλα, τὸ πύραυλον τοῦ Ἐνδικόττου, αἱ μάχαιραι, τὰ μαχαιρίδια, ἀποσπώμενα ἐκ τῶν θυλακίων μας, ἀκολουθοῦν τὴν ἄγκυραν καὶ τρέπονται ἐναέρια πρὸς τὸν βράχον, ἐνῶ ἡ λέμβος, μετὰ τὴν κεκτημένην ταχύτητα, φέρεται ὁλονὲν πρὸς τὴν ἀκτὴν!

Τί συνέβαινε; Διὰ νὰ ἐξηγήσωμεν τὰ ἀνεξήγητα ταῦτα, ἔπρεπε νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι εἰσῆλθομεν πραγματικῶς εἰς τὴν σφαῖραν τῶν θαυμασίων, τὰ ὁποῖα ἀπέδιδε ἄλλοτε εἰς τὰς παραισθήσεις τοῦ Ἀρθούρου Πύμ;

Ὁχι! τὰ φαινόμενα, τῶν ὁποίων παριστάμεθα μάρτυρες, οὐδὲν τὸ ὑπερφυσικὸν καὶ τὸ θαυμασιὸν εἶχον ἀπεναντίας ἦσαν φυσικὰ, φυσικώτατα!

Ἀλλως τε δὲν μας ἔμεινε καιρὸς νὰ σκεφθῶμεν, διότι μετ' ὀλίγον εὐρέθημεν

ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, ἀπέναντι τῆς Σφιγγός, καὶ ἡ προσοχή μας ἐτράπη ἐπ' ἄλλα, ἐκ τῆς θέας μᾶς λέμβου, ἡ ὁποία κατέκειτο συντετριμμένη ἐπὶ τῆς ἄμμου. . . — Ἡ βάρκα τοῦ Ἀλβράνο! ἀνέκραξεν ὁ Οὐίλλιαμ Γκλύ.

Ἦτο πραγματικῶς ἡ λέμβος, ἡ ἀρπαγίστα ὑπὸ τοῦ Χήρνε. Καὶ εὐρίσκετο ἐκεῖ ἀποσυντεθειμένη, ἐλεεινὴ, ἄμορφον λείψανον σκάφους ναυαγῆσαντος καὶ συντριβέντος κατὰ τῶν βράχων. Ἀλλὰ τὸ περίεργον εἶνε, — καὶ τὸ παρετηρήσαμεν ἀμέσως, — ὅτι ὅλα τὰ σιδηρικά τῆς λέμβου, καρφία, πλάκες, ἐπιστρώματα, στροφεῖς, ὅλα εἶχον ἐξαφανισθῇ. Τί ἐσήμαινε τοῦτο; . .

Εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς λέμβου, δεξιᾷ, εἶδομεν κατακείμενα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τρία πτώματα, — τὸ τοῦ Χήρνε, τὸ τοῦ Μαρτίνου Χόλτ καὶ ἐνὸς ναύτου ἐκ Φαλκλάνδης. Ἐφαίνετο, ὅτι εἶχον ἀποθάνῃ πρὸ τινων ἡμερῶν. Ἀλλ' οἱ λοιποὶ δέκα τί εἶχον γίνῃ; Μήπως παρὰ τὴν πρῶραν τῆς λέμβου μας, ἐκπαρυσύθησαν εἰς τὴν θάλασσαν;

Ἦρευνήσαμεν εἰς τὴν ἀκτὴν ἐκείνην μετὰ τῶν βράχων, ἀλλ' οὐδὲν ἄλλο πτῶμα ἀνεκαλύψαμεν.

— Φαίνεται, εἶπεν ὁ Οὐίλλιαμ Γκλύ, ὅτι ἡ λέμβος τῶν θὰ συνεκρούσθῃ μετὰ κανένα ὀγκόπαγον. Οἱ περισσότεροι θὰ ἐπνίγησαν, καὶ μόνον τὰ τρία αὐτὰ πτώματα ἐξεβράσθησαν εἰς τὴν ἀκτὴν.

— Ἀλλὰ τότε, διατί ἡ βάρκα νὰ εὐρίσκεται σὲ τέτοια κατάστασι; ἡρώτησεν ὁ Οὐίλλιαμ Γκλύ.

— Καὶ προπάντων, γιατί νὰ λείπουν ὅλα τῆς τὰ σιδηρὰ; προσέθεσεν ὁ Τζέμ Βέστ.

— Πραγματικῶς, εἶπα ἐγὼ, νομίζεις ὅτι τὰ πέσπασε κανεὶς διὰ τῆς βίας.

Ἀφῆσαντες τὸν Παράκρητον εἰς τὴν φύλαξιν δύο ἀνδρῶν, οἱ λοιποὶ ἐπρωχώρησαμεν εἰς τὸ ἐσωτερικόν, διὰ νὰ ἐπεκτείνωμεν τὰς ἐρεῦνας μας.

Ἐπλησιάσαμεν τὸν βράχον, ἦδη ἐλευθερωθέντα ἐντελῶς ἐκ τῆς ὀμίχλης καὶ παρουσιάζοντα καθαρῶτα τὸ σχῆμά του, — σχῆμά Σφιγγός, ὡς εἶπον, χρώματος σκωρίας, ὡς ἔάν ἡ ὕλη, ἐκ τῆς ὁποίας ἀποτελεῖτο, εἶχεν ὀξειδωθῇ ἀπὸ τὴν ἀκρασίαν τοῦ πολικοῦ κλίματος.

Μία ιδέα ἐπῆλθε τότε εἰς τὸν νοῦν μου, — μία ὑπόθεσις, ἐξηγοῦσα ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἐκπληκτικὰ φαινόμενα:

— Ἀ! εἶνε μαγνήτης! . . μαγνήτης μετὰ δύναμιν ἑλξέως τεραστίαν!

Διαμῖς τὸ μυστήριον τῆς τελευταίας καταστροφῆς, τῆς ὁποίας θύμα ὑπῆρξαν ὁ Χήρνε καὶ οἱ ὀπαδοὶ του, ἐφωτίσθη. Ὁ ὄγκος ἐκεῖνος ἦτο μαγνήτης κολοσσιαῖος. Ὑπὸ τὴν ἐπίδρασίν του, ὅλα τὰ σιδηρὰ μέρη τῆς λέμβου τοῦ Ἀλβράνο ἀπεσπάρθησαν καὶ ἐβλήθησαν ὀρμητικῶς καὶ ἐξεσφενδονίσθησαν μακράν. Ἡ αὕτη ἀκατανίκητος ἑλξίς ἀπέσπασε

καὶ ὅλα τὰ σιδηρικά τοῦ Παράκρητου, καὶ ἀφεύκτως ἡ λέμβος μας θὰ ἐλάμβανε τὴν τύχην τῆς ἄλλης, ἐὰν κατ' εὐτυχίαν δὲν ἦτο ναυπηγημένη ἀνευ τῆς βοηθείας σιδήρου.

Ἀρὰ γε, εἰς τὴν γειννίασιν τοῦ μαγνητικοῦ πόλου ὠρεῖτο ὁ φοβερός ἐκείνος μαγνήτης;

Τὸ ὑπεθέσαμεν κατ' ἀρχάς, ἀλλὰ νέαι σκέψεις μᾶς ἔκαμαν νὰ πορίσωμεν τὴν ἐξηγήσιν ταύτην. Εἰς τὸ μέρος, ὅπου διασταυροῦνται οἱ μαγνητικοὶ μεσημβρινοί, οὐδὲν ἄλλο φαινόμενον παρετηρήθη εἰμὴ ἡ κάθελος θέσις, τὴν ὁποίαν λαμβάνει ἡ βελὼν τῆς πυξίδος. Τὸ φαινόμενον τοῦτο, ἐξακριβωθὲν ἐπὶ τόπου, εἰς τὴν βόρειον χώραν, ἔπρεπε νὰ εἶνε τὸ ἴδιον καὶ εἰς τὸ ἀντίστοιχον σημεῖον τῆς νοτίου. Ἀλλὰ τίποτε περισσότερον. Ἡ γειννίασις τοῦ μαγνητικοῦ πόλου δὲν ἦτο ὁ λόγος τῆς ὑπάρξεως τοῦ μαγνήτου, τοῦ ἔχοντος τὸσον ἰσχυρὰν τὴν ἑλξίν. Ἀλλὰ ἐξηγήσιν ἔπρεπε νὰ δώσωμεν καὶ κατὰ τὴν γνώμην μου, ἰδοὺ αὕτη:

Οἱ ἐτησίαι ἀνεμοὶ φέρουν σταθερῶς πρὸς τὰ ἄκρα τοῦ γηγένους ἁέως νέφη ἢ ὀμίχλας, εἰς τὰς ὁποίας ἐνυπάρχουν μεγάλαι ποσότητες ἡλεκτρισμοῦ, μὴ ἐξαντληθέντος ὁλοσχερῶς ὑπὸ τῶν θυελλῶν. Ἐκ τούτου παρατηρεῖται εἰς τοὺς πόλους φοβερὰ συσφύσεις ἡλεκτρικοῦ ρευστοῦ, ἐκρέοντος ὁλονὲν πρὸς τὴν γῆν.

Αὕτη εἶνε ἡ αἰτία τοῦ πολικοῦ σέλαος, βορείου ἢ νοτίου, τοῦ ἀκτινοβολούντος μεγαλοπρεπῶς ὑπὲρ τὸν ὀρίζοντος, προπάντων κατὰ τὴν μακρὰν πολικὴν νύκτα, ὁρατοῦ δὲ καὶ εἰς τὰς εὐκράτους ζώνας, ὅταν φθάνῃ τὸ ὕψιστον τῆς ἐντάσεώς του. Παραδέχονται μάλιστα, — ἂν καὶ δὲν εἶνε βεβαιωμένον ἐπαρκῶς, — ὅτι καθ' ἣν στιγμὴν γίνεται εἰς τὰς ἀρκτέας χώρας μία ἐκκένωσις θειτικοῦ ἡλεκτρισμοῦ, εἰς τὰς ἀνταρκτικὰς χώρας γίνεται ἄλλη ἐκκένωσις ἡλεκτρισμοῦ ἀρνητικοῦ.

Τώρα, εἶνε γνωστὸν ὅτι ὁ σίδηρος, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ἐνὸς ἡλεκτρικοῦ ρεύματος, μεταβάλλεται εἰς μαγνήτην, καὶ τὸσον ἰσχυρότερον κατὰ τὴν ἑλξίν, ὅσον μεγαλειτέρα εἶνε ἡ ἐντασις τοῦ ρεύματος καὶ ὁ ὄγκος τοῦ μαγνητιζομένου σιδήρου. Ἄν λοιπὸν εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς γιγαντιαίας ἐκείνης Σφιγγός, — τοῦ βράχου ἐκείνου, ὁ ὄγκος τοῦ ὁποίου ἦτο πολλῶν χιλιάδων κυβικῶν μέτρων, — ἂν λέγω, εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς Σφιγγός ὑπῆρχε καμμία φλεψὶ σιδήρου, αἱ πολυάριθμοι σπείραι τῆς ὁποίας νὰ συνενοῦνται παρὰ τὴν βάσιν τοῦ βράχου, δὲν ἔρχετο ἡλεκτρικὸν ρεῦμα, τὸ κυκλοφοροῦν περὶ τὸν βράχον, διὰ νὰ μεταβάλῃ τὸν ἐντὸς τῶν σπλάγχων του σίδηρον εἰς μαγνήτην ἐξ ἐπιδράσεως;

Τοιαύτην ἐξηγήσιν ἔδωσα εἰς τὸ φαινόμενον. Δὲν ἤξεύρω ἂν εἶνε ἀληθὴς ἡ ὁχί, ἀλλ' ὅτι εὐρισκόμεθα ἐνώπιον μαγνήτου, ἔχοντος ἰσχυροτάτην ἑλξίν, εἰς τὴν ὁποίαν ὠρεῖτο ὅλα τὰ παράδοξα καὶ μυθώδη, τὰ ὁποῖα παρετηρήσαμεν, περὶ τούτου οὐδεμίαν εἶχα ἀμφιβολίαν. Τώρα, ἂν ὁ μαγνήτης οὗτος εὐρίσκετο ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ νοτίου μαγνητικοῦ πόλου, δὲν ἠδυνάμεθα νὰ τὸ ἐξακριβώσωμεν, διότι ἡ πυξὶς μας, ἐκ κατασκευῆς, δὲν ἦτο κατάλληλος διὰ τοιαῦτα πειράματα. Ἀλλως τε ἡ βελὼν τῆς πρὸ πολλοῦ ἔπαυσε νὰ ἐνεργῇ καὶ νὰ στρέφεται σταθερῶς πρὸς ἐν σημεῖον τοῦ ὀρίζοντος. Ἀνεκοίνωσα τὴν ὑπόθεσίν μου πρὸς τοὺς ἄλλους, οἱ ὅποιοι τὴν εὐρον λογικὴν καὶ σύμφωνον πρὸς τὰ γεγονότα.

— Ἀρὰ γε ὑπάρχει κανένας κίνδυνος, ἂν θελήσωμεν νὰ προχωρήσωμεν ἕως τοὺς πρόποδας τοῦ βράχου; . . ἡρώτησεν ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκλύ.

— Κανένας, ἀπήντησα.

— Ἐκεῖ. . . ναι. . . ἐκ εἰ!

Ἀδύνατον νὰ περιγράψω τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν μᾶς ἐπροξένησαν αἱ τρεῖς αὗται λέξεις, ἀντηγήσασαι εἰς τὸν νοῦν μυστηριώδη, ὡς ἂν ἐφθάνον ἀπὸ τὰ βάθη ἄλλου κόσμου, — ὡς ὅα ἔλεγεν ὁ Ἐδγαρ Πόε.

Τὰς ἐπρόφερον ὁ Δῖρκ Πέτερς. Καὶ εἶδομεν τὸ σῶμα τοῦ μιγάδος ἐστραμμένον πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς Σφιγγός, ὡς ἔάν εἶχε μεταβληθῇ ἐξαίφνης εἰς σίδηρον καὶ εἰλκύετο ἐπίσης ὑπὸ τοῦ μαγνήτου.

[Ἐπεται τὸ τέλος.]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΗ ΧΑΡΑ

Ἀχ! οἱ χαρὲς αὐτοῦ τοῦ κόσμου Φεύγουν μετὰ γρήγορα πτερὰ, Καὶ μία μόνο βλέπω ἔμπρός μου Οὐράνια, ἀτέλειωτη χαρὰ.

Εἶν' ἡ χαρὰ 'κεῖνη, ποῦ χύνει, Ὅσο κι' ἂν εἶμαι δυστυχής, Ἡ θεὰ ἐλεημοσύνη Μὲσα 'στὰ βάθη τῆς ψυχῆς

Ψωμί σὰν δώσω νὰ χορτάσῃ Στὸ γέρο ποῦ θρηνεῖ: Πεινῶ, Σὰν κάμω νὰ χαμογελάω Τὸ πικραμένο, τ' ὀρφανό,

Κάθε μου λύπη τότε βγαίνει Κι' ἂν πρὶν πονοῦσα, δὲν πονῶ, Καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐλαφρυνμένη Πετᾷ 'ψηλά 'στὸν οὐρανό.

Ἀχ! οἱ χαρὲς αὐτοῦ τοῦ κόσμου Εἶνε μικρὲς κ' ἔχουν φτερά, Καὶ μόνο αἰώνια βλέπω ἔμπρός μου Μία: τοῦ ἐλέους τῆς χαρᾶς.

Ν. Ι. ΧΑΤΖΙΑΔΗ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΠΡΑΜ! ΜΠΡΟΥΜ!

Ἀγαπητοί μου,

ἮΝ ἄλλην φορὰν σὰς ὠμίλησα περὶ τινων ἐκπληξέων, τὰς ὁποίας μᾶς ἐπαρουσίασαν αἱ Ἀθῆναι, ὅταν ἐπιστρέψαμεν μετὰ μακρὰν ἀπουσίαν.

Αἱ ἐκπληξέες αὗται δὲν ἐτελείωσαν ἀκόμη, καὶ ἰδοὺ μία, τὴν ὁποίαν ἐδοκίμασα προχθὲς καὶ ἡσθάνθην τὴν ἐπιθυμίαν νὰ σὰς τὴν μεταδώσω.

Ἐπέστρεφα ἀπὸ τὸν συνειθισμένον μου περίπατον διὰ τῆς ὁδοῦ Σταδίου καὶ ἔκαμψα τυχαίως τὴν ὁδὸν Ὀφθαλμιατρείου. Ἦτο βράδυν ἄργα, ἡ ἐβδόμη ὥρα περασμένη (ἔπαυσα, βλέπετε, πρὸ πολλοῦ νὰ φορῶ πιλίκιον μετὰ γλαῦκα, καὶ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ περιπατῶ μόνος μου αὐτὴν τὴν ὥραν. . .) Πρὶν νὰ φθάσω ἀκόμη εἰς τὸν Ἅγιον Γεώργιον, ἤκουσα ἀπὸ μακρὰν κατὶ παράξενους κρότους. Μπράμ! Μπρούμ! Μπράμ! Μπρούμ! Τὸ ἔδαφος ἀντηχοῦσεν ὡς ὑπὸ τὸ σύγχρονον καὶ δυνατὸν πάτημα ἐκατοντάδων ποδῶν. Μπράμ! Μπρούμ! Μὰ τί εἶνε; Μήπως περνᾷ στρατός; μήπως γυμνάζονται νεοσύλλεκτοι; . .

Ἀλλὰ τέτοιον ὦραν καὶ εἰς τέτοιον τόπον ποτέ μου δὲν ἤκουσα γυμνάσιον στρατιωτικόν. Ἄν ἐπερνοῦσε πάλιν στρατός, οἱ κρότοι θὰ ἐπλησίαζαν ἢ θάπεμακρύνοντο, ἐνῶ ἐγὼ τοὺς ἤκουα ὁλονὲν ἀπὸ τοῦ ἴδιου μέρους, καὶ ὅσον ἐπλησίαζα τόσον δυνατώτερα: Μπράμ! Μπρούμ!

Μετ' ὀλίγον ἐφθασα εἰς μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἤμπορούσα νὰ βλέπω τὴν μικρὰν Πλατεῖαν τοῦ Ἀγίου Γεωργίου, τὴν ἀπέναντι τοῦ Συλλόγου Παρνασσῶν. Μ' ἐθάμβωσεν εὐθὺς ἐν φῶς ἰσχυρόν, εἰς μέγας ἡλεκτρικὸς ἥλιος, καταυγάζων ὡς ἐν ἡμέρᾳ τὴν στενὴν περιοχὴν. Ὁ λαμπτήρ ἔκαεν ἄνωθεν τῆς θύρας τοῦ Συλλόγου. Καὶ εἶδα εἰς τὴν πλατεῖαν κατὶ μαῦρα ἀνθρωπάκια, παρατεταγμένα εἰς στοίχους μακροῦς καὶ κινούμενα ρυθμικῶς καὶ σταματῶντα ὅλα μαζί, καὶ μεταστρεφόμενα, καὶ βηματίζοντα: Μπράμ! Μπρούμ! «Ἀ διάβολε! εἶπα μετὰ τὸν νοῦν μου εἶνε παιδιὰ! Μὰ τί παιδιὰ εἰν' αὐτὰ; Γιατί νὰ γυμνάζονται τέτοιαν ὥραν; Ποῦ ἤκουσθῃ αὐτό; Μήπως βλέπω ὄραμα; Μήπως εἶνε κανένα Σχολεῖον. . . στοιχειωμένον;»

Πλησιάζω ἀκόμη. . . καὶ ὅλα αἱ ἀπορίαι μου λύονται διαμῖς. Τὸ ἡλεκ-

τρικὸν φῶς φωτίζει τὸ μικρὸν στρατεύμα τῶν παιδιῶν, καὶ τὸν ἀρχηγόν των, ὁ ὁποῖος ἵσταται ἀπέναντι, καὶ τοὺς ὀλίγους περιέρχους, οἱ ὅποιοι ἐσταμάτησαν κύκλῳ διὰ νὰ πολλαύσουν τὸ θέαμα. Οἱ περίεργοι εἶνε πάσης ἡλικίας καὶ τάξεως ἄνθρωποι, διαβάται ἐκλυόμενοι μακροθὲν ἀπὸ τὸ φῶς καὶ ἀπὰ τὸ μπράμ! μπρούμ! Ὁ ἀρχηγὸς εἶνε εἰς αὐστηρὸς γυμναστῆς, μετὰ φωνὴν ἰσχυρὰν καὶ ἐπιβλητικὴν. Καὶ τὰ παιδιὰ, ὅπως φαίνονται ἀπὸ τὴν περιβολὴν των, εἶνε πτωχὰ παιδιὰ, ὀφκομιστά, λουστροί, ἐργάται, ὑπηρεταί. . . Εἶνε οἱ μαθηταὶ τῆς Σχολῆς τῶν Ἀπόρων τοῦ Παρνασσῶν, γυμναζόμενοι. Καὶ τὰ παραγγέλματα ἀντηχοῦν διάτορα, καὶ αἱ κινήσεις ἐκτελοῦνται μετὰ ζήλου καὶ ἀκριβείας, καὶ τὰ χονδρὰ ὑποδήματα τῶν πτωχῶν παιδιῶν, μετὰ τὸ πλῆθος τῶν καρφίων τὰ ὁποῖα φέρουν ἀπὸ κάτω, κροτοῦν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ταυτοχρόνως: Μπράμ! Μπρούμ!

Ἀ, νὰ κατὶ ποῦ δὲν θὰ το ἐφάνταζομαι, ποῦ δὲν το ἐπερίμενα! Ἀλλὰ διατί τάχα; Καὶ οἱ Ἀποροὶ δὲν ἔχουν τὸ Σχολεῖόν των; Καὶ εἰς ὅλα τὰ Σχολεῖα δὲν γίνεται Γυμναστική; Διατί λοιπὸν νὰ μὴ γυμνάζονται καὶ αὐτοί; Τί φυσικώτερον καὶ τί ἀπλούστερον!

Καὶ ὅμως ἐπέρασεν τόσα ἔτη, ἀφ' οὗ λειτουργεῖ ἡ Σχολὴ τῶν Ἀπόρων, ὥς νὰ ληφθῇ, φέτος μάλιστα, καὶ αὕτη ἡ φροντίς, ὥς νὰ εἰσαχθῇ ἡ ἐσπερινὴ γυμναστικὴ καὶ μετὰ τῶν πτωχῶν παιδιῶν τοῦ Παρνασσῶν. Ὡς ἐκ τούτου ἡ ἐκπληξίς. Καὶ τώρα κάθε βράδυν τὴν ἴδιαν ὥραν, ἀπὸ τὸ Σχολεῖόν των, ἀφ' οὗ γυμνάσουν πρῶτα τὸ πνεῦμά των, γυμνάζουν καὶ τὸ σῶμά των τὰ πτωχὰ παιδιὰ. . . Ἀλλὰ εἶνε μόνον ἡ ἐκπληξίς; Πόσῃ συμπάθειαν ἐμπνέει τὸ θέαμα τὸ ἐσπερινόν, ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλεκτρικοῦ λαμπτήρος! Καὶ πόσον συγκινεῖ ἡ θέα τῶν μικρῶν ἐκείνων βιοπαλαιστῶν, οἱ ὅποιοι, ἀφ' οὗ ὅλην τὴν ἡμέραν ἐμόχθησαν διὰ νὰ κερδίσουν τὸ ψωμί των, ἦλθαν τὸ βράδυ εἰς τὸ Σχολεῖον διὰ νὰ μάθουν γράμματα, διὰ νὰ γυμνασθῶν! Καὶ πόση ὀρεῖται εὐγνωμοσύνη εἰς τοὺς φιλανθρωπούς, οἱ ὅποιοι ἡγάπησαν τὰ πτωχὰ αὐτὰ παιδιὰ καὶ ἐφρόντισαν πατρικῶς δι' αὐτὰ, καὶ τοὺς ἐχάρισαν τὸ νυκτερινὸν ἐκεῖνο ἴδρυμα, τὸ ὁποῖον τὰ μορφώνει τώρα καὶ πνευματικῶς καὶ σωματικῶς!

Καὶ ἀφ' οὗ παρηκολούθησα ἐπ' ὀλίγον τὴν γυμναστικὴν τῶν ἀπόρων, ἀπεμακρύνθην μετὰ αὐτὰς τὰς σκέψεις, τὰς ὁποίας ἐπὶ πολὺ ἀκόμη συνώδευον, ὁλονὲν ἀσθενέστεροι, οἱ κρότοι, οἱ ρυθμικοὶ καὶ ὑπόκωφοι: Μπράμ! Μπρούμ!

Σὰς ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Τὸ προδεχρὲς φυλλάδιον θὰ εἶνε τὸ τελευταῖον τοῦ ἔτους 1898 καὶ θὰ ἐκδοθῇ διπλοῦν.

ΔΥΟ Σάββατα ὑπολείπονται ἀκόμη μέχρι τέλους τοῦ ἔτους, τὸ τῆς 19 καὶ τὸ τῆς 26 Δεκεμβρίου. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ ἐκδώσω δύο φυλλάδια ἀκόμη πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ τόμου τοῦ 1898.

Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ τόμος, διὰ τὰ χρησιμεύοντα πλήρη καὶ χρυσόδετος ὡς δῶρον τοῦ Νέου ἔτους, πρέπει νὰ ἐτοιμασθῇ ἐνωρίτερα, ἀπεφάσισα, ὅπως καὶ πέρυσιν, νὰ ἐκδώσω τὴν προσεχῇ ἐβδομάδα ἓν φυλλάδιον διπλοῦν, δηλαδὴ μαζί καὶ τὰ δύο ὑπολειπόμενα φυλλάδια.

Λοιπὸν τὸ προσεχὲς φυλλάδιον, τὸ τελευταῖον τοῦ ἔτους 1898, θὰ εἶνε διπλοῦν, δηλαδὴ θὰ σύγκειται ἐκ 16 σελίδων, θὰ συνοδεύεται ἀπὸ τὸ ἐξώφυλλον τοῦ τόμου καὶ ἀπὸ τὸν Πίνακα τῶν Περιεχομένων (ἢτοι ἀπὸ ἄλλας 8 σελίδας) καὶ θὰ περιέχῃ:

Τὸ τέλος τῶν Σφιγγίδων Πάγων.
Τὸ τέλος τῶν Μικρῶν Ροβινσώνων τοῦ Βράχου.
Τὸ τέλος τῶν Ταξειδίων τοῦ Γιοῦλιθερ.
Τὸ Βραβευθὲν διήγημα τοῦ Ἀρχιζιζανίου.
Τ' Ἀποτελέσματα τοῦ 55ου Διαγωνισμοῦ τῶν Λύσεων.
Τὰ Νέα τοῦ 1899 (Ἐπιστολὴ τῆς Διαπλάσεως περὶ τῶν νέων μυθιστορημάτων καὶ τῶν καινοτομιῶν τῷ προσεχοῦς ἔτους.)
Καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ διάφορα.

Μετὰ τὴν διαφορὰν μόνον, ὅτι ἐπειδὴ τὸ φυλλάδιον αὐτὸ θὰ εἶνε διπλοῦν καὶ μάλιστα τριδιπλόν, ἀφοῦ θὰ συνοδεύεται καὶ ἀπὸ τὸν Πίνακα τῶν Περιεχομένων, εἴμπορεῖ νὰ μὴν εἶνε ἔτοιμον ἀκριβῶς τὸ προσεχὲς Σάββατον, ἀλλὰ τὴν Τρίτην ἢ τὸ πολὺ τὴν Τετάρτην.

Σὰς τὰ εἶπα διὰ τὰ ἡξέυρετε καὶ δὲ νὰ συστήσετε μάλιστα ὅπου γνωρίζετε ὡς δῶρον Πρωτοχρονιάτικον τὸν τόμον τοῦ 1898, τὸν θαυμάσιον αὐτὸν τόμον, ὁ ὁποῖος θὰ εἶνε ἔτοιμος πολλὰς ἡμέρας πρὸ τοῦ Νέου ἔτους καὶ θὰ πωλῆται εἰς τὸ Γραφεῖόν μου καὶ εἰς τὰ κυριώτερα Βιβλιοπωλεῖα (ἄδεται φρ. 7. χρυσόδετος φρ. 10.)

Καὶ μὴ ἀποβυθισθῇ ὑπόμνησις: Ἡ προθεσμία τῆς ἐγγραφῆς διὰ τὸ 1899, πρὸς συμμετοχὴν εἰς τὸ Λαχεῖον τῶν Δώρων, λήγει ὀριστικῶς τὴν 10 Ἰανουαρίου. Παρακαλῶ ὅμως τοὺς φίλους μου νὰ μὴ περιμένουν τὴν τελευταίαν στιγμὴν, ἀλλὰ νὰ σπεύσουν ἀπὸ τοῦδε, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς μεγάλης συσσωρεύσεως τῶν ἐγγραφῶν, ἡ ὁποία τόσον μὲ δυσκολεῖ καὶ μὲ κουράζει τὰς τελευταίας ἡμέρας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ROBINSONS ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 404)

Καὶ ὁ κ. Δούμανης ἐνεθυμήθη τὴν νύμφην του. . . Ἐπειτα διηγήθη πῶς ἦρε τὰ παιδιὰ ἀναίσθητα εἰς τὴν μέσσην τοῦ δρόμου. Καὶ τὰ δάκρυα ἔτρεχαν ἀπὸ ὅλα τὰ μάτια. . .

— Πουλάκια μου! ἔλεγεν ἡ Μαρία· καλὰ τὸ ἔλεγα ἐγώ. . . Μοῦρχειται νὰ πάγω νὰ εὕρω καὶ νὰ καταχερίσω τὴν παληόγρηνα, ποῦ μου εἶπε τόσα κακὰ ἐναντίον σας!

Ἄλλ' ἄμα εἶδεν, ὅτι τὸ γεῦμα ἄρχισε νὰ γίνετα μελαγχολικόν, ἡ ἀγαθὴ Μαρία ἀνοίξε το μπουκάλι τοῦ κρασιοῦ καὶ το ἔδωκεν εἰς τὸν ἄνδρα τῆς.

— Κέρασέ μας, εἶπε, νὰ πιούμε ἑστὴν ὑγεία τοῦ καλοῦ αὐτοῦ κυρίου!

— Μαρία, ὁ κ. Δούμανης εἶνε πολὺ πλούσιος, καὶ δὲν ταιριάζει νὰ μιλῇς γι' αὐτὸν μὲ τόση ἀφέλεια, εἶπεν ὁ Ἐνωμοτάρχης.

— Πλούσιος, ναί· εἶπεν ἡ Μαρία· αὐτὸ φαίνεται· ἀλλὰ ὅσα χρήματα ἔχει

ἑστὴν τσέπη του, ἄλλη τόση καλωσύνη καὶ ἑστὴν καρδίᾳ του!

— Καὶ αὐτὸ μᾶς κάμνει νὰ συνεννοούμεθα καλλίτερα, κυρία Μαρία! εἶπεν ὁ κ. Δούμανης, τείνων τὴν χεῖρά του.

Καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν ἡ Μαρία συνειννήθη τόσον, ὥστε δὲν ἤξευρε πλέον τί νὰποικιρῇ.

Ἡ ὥρα ἐπέρασεν εἰς τὸν σταθμὸν τῆς Χωροφυλακῆς πολὺ γρήγορα. Τὰ παιδιὰ ὑπεσχέθησαν νὰ ξαναῖδωθουν. Ὁ Γιαννάκης ἐπῆρε κατὰ μέρος τὸν Πετράκη καὶ τοῦ ἔβαλε τέσσαρα μισόφραγκα εἰς τὸ χέρι.

— Γιατί αὐτό; ἠρώτησεν ὁ Πετράκης.

— Γιατί μοῦ ἔδωσες μισὸ φράγκα τὴν ἄλλην φορὰ. Δὲν θυμᾶσαι;

— Ἀφ' οὗ σου το ἔδωσα, θὰ πῇ ὅτι εἶνε δικό σου.

— Ὅχι. Τότε ἤμουν ζητιανᾶκι. Τώρα, ποῦ ἔχω χρήματα, σοὺ τα ἐπιστρέφω.

— Δὸς μου λοιπὸν μόνον μισὸ φράγκα, ἀφ' οὗ δὲν θέλεις νὰ μου χρωστᾷς.

Τὰ ἄλλα δὲν τα θέλω.

Ὁ Γιαννάκης ὑπεχώρησεν εἰς τὴν

ἀπαίτησιν τοῦ φίλου του καὶ ἀπεχαιρετίστησαν μὲ μεγάλας διαχύσεις.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἶχε φθάσῃ καὶ ἡ ἀμάξα μὲ τὰ τέσσαρα ἄλογα καὶ ἐσταμάτησεν ἀπέξω ἀπὸ τὸν Σταθμὸν. Ὁ κ. Γαζῆς ἦτο μέσα, καὶ οὕτω ἔλαβε καὶ αὐτὸς τὴν εὐχαρίστησιν νὰ γνωρίσῃ τὴν οἰκογένειαν τοῦ Ἐνωμοτάρχου.

Μετὰ τοὺς τελευταίους ἀποχαιρετισμούς, ὁ κ. Δούμανης καὶ ἡ Μηλιά ἐμῆλκαν εἰς τὴν ἀμάξαν μετὰ τοῦ κ. Γαζῆ. Ὁ Γιαννάκης, ἀπὸ τὸ ὑψηλὸν τοῦ καθίσμα. ἔστειλε φιλία πρὸς τοὺς μικροὺς τοῦ φίλου, καὶ ὁ Ζοζὺς, ἀφ' οὗ ἔκλεισε τὴν θυρίδα τῆς ἀμάξης, ἐπήδησε καὶ ἐκάθησε πλησίον του.

Τὸ ταξείδιον ἐτελείωσεν ἰδοὺ ἡ Λάνδη. Ἐπειδὴ οἱ ταξειδιῶται δὲν προανήγγειλαν τὴν ἀφίξιν των, κανεὶς δὲν ἔσπευσε νὰ τοὺς ὑποδεχθῇ. Ὁ κ. Δούμανης καὶ ὁ κ. Γαζῆς εἰσῆλθον κατ' εὐθεῖαν εἰς τὰ δωμάτια των. Ὁ Ζοζὺς ἠκολούθησε τὸν κύριόν του. Ἡ Μηλιά καὶ ὁ Γιαννάκης ἐπῆγαν ἐπάνω νὰ εὕρουν τὴν κυρίαν Πολυξένην.

Ὀλίγην ὥραν εἶχεν εἰς τὸ δωμάτιόν του ὁ κ. Δούμανης, βηματίζων σκεπτικὸς, ὅταν κάποιος τοῦ ἐκτύπησε τὴν θύραν.

— Ποιὸς εἶνε; ἠρώτησε.

— Ἐγώ, ἡ Ἀμαλία.

— Ἐμπρός!

— ὦ, ἀγαπητέ μου Εὐσέβιε! πόσον χαίρω πού σας ξαναβλέπω. Ἐλάματε καλὸν ταξίδι; ἠρώτησεν ἡ κ. Δούμανη.

— Λομπρόν. Ὁ Εὐτύχιος εἶνε καλὰ;

— Ἐξαίρετα. Ἐπῆγε περίπατο μὲ τὸ ἄλογο καὶ θὰ γυρίσῃ τὸ μεσημέρι. . . Βλέπω ὅτι δὲν ἐλείψατε πολὺ. Δὲν θὰ μάθωμεν λοιπὸν τὴν αἰτίαν τοῦ ταξειδιοῦ σας;

— Ἐπῆγα νὰ ζητήσω πληροφορίας διὰ τὰ παιδιὰ.

— Λοιπὸν τί ἐμάθατε;

Καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς κυρίας Δούμανη ἔλαμψε μία μοχθηρὰ περιέργεια.

— Ὅχι, πολλὰ πράγματα. . . ἐν-τοσούτῳ. . .

— Λοιπὸν ἐγώ, εἶπεν ἡ κυρία Δούμανη διακόπτουσα τὸν ἀνδράδελφόν της, ἔμαθα πολὺ περισσότερα πράγματα ἀπὸ σᾶς, καὶ μάλιστα ἀπὸ πηγὴν ἀσφαλούςτατην. Τὰ παιδιὰ ποῦ ἐφέρατε ἑστὴ Λάνδη, εἶνε κακῆς διαγωγῆς.

— Εἴσθε βεβαία;

— Βεβαιότατη· διότι ἐδῶ κοντὰ συνέβησαν μερικὰ περιστατικά, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ μάθετε.

— Σὰς ἀκούω.

— Λοιπὸν, τὰ παιδιὰ ὅταν τὰ ἦύρατε εἰς τὸ δάσος, μόλις εἶχαν βγῆ ἀπὸ τὰς φυλάκας. Τὰ εἶχαν συλλάβῃ οἱ χωροφύλακες

διὰ κλοπὴν. Εἶχαν κλέψῃ τὸ γάλα μιᾶς βοσκοπούλας, τὴν ὁποῖαν ὀλίγον ἔλειψε νὰ σκοτώσουν. . . Φαντασθῆτε λοιπὸν τί κακὰ ἤμπορῶσαν νὰ μας κάμουν ἐδῶ! Ποιὸς ἤξευρε ἂν δὲν ἀνῆλθον εἰς καμμίαν συμμορίαν ληστῶν, ποῦ θὰ ἤρχοντο ἐδῶ νὰ μας δολοφονήσουν ὅλους!

— Μὰ εἴσθε βεβαία;

— Βεβαιότατη, σὰς λέγω. Γι' αὐτὸ ἐφοβούμην καὶ δὲν ἔβλεπα τὴν ὥρα πότε νὰ γυρίσετε. . . Ἐλπίζω ὅτι δὲν ἐφέρατε πάλι μαζί σας καὶ τὰ παιδιὰ!

— Δυστυχῶς, εἶμαι πολὺ μαλακοῦ χαρακτήρος, ἀπήντησεν εἰρωνικῶς ὁ κ. Δούμανης. Ἀλλὰ ἤμπορεῖτε νὰ ἡσυχάσετε, διότι τὰ παιδιὰ αὐτὰ δὲν εἶνε πλέον ζητιανᾶκια· τώρα εἶνε πλούσια· ἔχουν τουλάχιστον ἓν ἑκατομμύριον.

— Ἐν ἑκατομμύριον; ! Καὶ ποῦ το ἦύραν; βεβαίως θὰ το ἔκλεψαν.

— Κάθε ἄλλο.

— Τότε λοιπὸν τὰ ἐπλουτίσατε σεῖς, πρὸς ζημίαν τοῦ Εὐτυχίου μου, τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀδελφοῦ σας. . . Ἀ, δὲν ἐκάματε καλὰ!

— Δὲν τοὺς ἔδωσα τίποτε ἄλλο, παρὰ μόνον τὴν ἀγάπην μου. Ἡθελα νὰ ἰδῶ ἕως ποῦ φθάνει τὸ μῖσός σας ἐναντίον τῶν παιδιῶν. Τὸ ἡξέυρω, βλέπετε· καὶ ἀκριβῶς δι' αὐτὸ θὰ τα κρατήσω. . . διὰ τὰ ὑπερασπισθῶ.

— Ὑστερ' ἀπὸ ὅσα ἔκαμαν, θὰ τολμήσετε νὰ τα κρατήσετε;

— Ναί.

— Τότε θὰ φύγω ἐγώ! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Δούμανη, ἀκράτητη.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε, ἀπήντησε ψυχρῶς ὁ κ. Δούμανης.

— Ὡστε λοιπὸν μὲ διώχνετε;

— Διόλου· σεῖς θέλετε νὰ φύγετε.

— Ναί. Ἀλλ' ἂν με ἐπαρακαλοῦσατε νὰ μείνω. . . ἴσως θὰ ἔμεινα.

— Τώρα εἶνε ἀργά. . . δὲν παρακαλῶ κανένα.

— Διώχνετε τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σας, διὰ νὰ βάλετε ἑστὴ θέσι τοὺς κλέπτας!

— Ἀρχοῦν αἱ συκοφανταί, κυρία· εἰδεμὴ θὰ λησμονήσω πραγματικῶς ὅτι εἴσθε γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ μου! . . Λοιπὸν, ἐπειδὴ φέρετε αὐτὸν τὸν τίτλον, σὰς παραχωρῶ διὰ νὰ ζήσετε τὸ κτῆμα ποῦ ἔχω εἰς τὸ Λαχαλαί, δέκα λεύγας μακρὰν ἀπὸ ἐδῶ. Δίδει εἰσόδημα εικοσιπέντε χιλιάδας φράγκα τὸ χρόνον. Σὰς το χαρίζω.

— Μὲ πληθύνετε διὰ νὰ φύγω. . . Ὡστε ἐπιμένετε;

— Ἐπιμένω.

— Πολὺ ἄσχημα κάμνετε νὰ με μεταχειρίζεσθε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον!

— Ἀντὶ εὐγνωμοσύνης, μὲ πληρύνετε μὲ ἀχαριστίαν. Τὸ προτιμῶ αὐτό.

— Κ' ἐγὼ ἐπίσης προτιμῶ νὰ φύγω ἀπ' ἐδῶ καὶ νὰ εἶμαι ἐλευθέρᾳ εἰς τὸ σπίτι μου, παρὰ νὰ ζῶ μὲ τέτοιους ἀνθρώπους!

Ἐξαίφνης ὁ θυμὸς της ἐκόπασε, καὶ ἐσυλλογίσθη τὸν υἱὸν της.

— Καὶ ὁ Εὐτύχιος τί θὰ γίνῃ; Τὸν διώχνετε καὶ αὐτὸν ὅπως ἐμέ;

— Καθόλου· ἂν ὁ Εὐτύχιος ἐπιθυμῇ νὰ μείνῃ μαζί μου, θὰ τον κρατήσω πολὺ εὐχαρίστως. Ἀλλὰ δὲν ἡξέυρω ἂν θὰ μείνῃ ἀκόμη ὁ κ. Γαζῆς. Τώρα καὶ αὐτὸς εἶνε πλούσιος.

— Ὅλοι λοιπὸν ἐπλούτισαν ἐδῶ-μέσα, ξέχωρα ἀπὸ ἐμέ; . . .

— Πῶς; καὶ τὸ κτῆμα ποῦ σας ἐχάρισα; . . Τελοσπάντων, πότε φεύγετε;

— Ὅταν θέλετε.

— Μοῦ εἶπαν, ὅτι τὸ Λαχαλαί ἔχει ἀνάγκη νὰ κατοικηθῇ. . .

— Ἐννοῶ, θέλετε νὰ με ξεφορτωθῆτε μὴν ὥρα ἀρχήτερα. Σὲ ὅκτῳ ἡμέρες θὰ φύγω. Χαίρετε! Δὲν θὰ μὲ ἰδῆτε πλέον· θὰ τρώγω εἰς τὰ δωμάτιά μου.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε. Μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι θὰ ἦταν καλλίτερα νὰ μὴν ἀλλάξετε συνηθείας τὸν ὀλίγον καιρὸν ποῦ θὰ μένετε ἀκόμη ἐδῶ.

— Ἐκείνο τὸ κορίτσι ἐγύρισε μαζί σας; — Ἡ Μηλιά; Ναί. Καὶ εἰς τὸ ἐξῆς θὰ τρώγῃ μαζί μου.

— Αὐτὸ ἀρκεῖ. Χαίρετε!

Καὶ ἡ κυρία Δούμανη ἐξῆλθε καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν βροντωδῶς. Ἐντοσούτῳ, ἀναδύουσα τὴν κλίμακα, ἐσκέπτετο: «Τὸ κτῆμα τοῦ Λαχαλαί ἀξίζει περισσότερον ἀπὸ ὀκτακόσιες χιλιάδες φράγκα. Πάλι καλὰ. Τὸ κακὸν εἶνε ποῦ τὰ παιδιὰ θὰ πάρουν ἐδῶ τὴ θέσι τοῦ Εὐτυχίου μου. . . Εἶχα δίκαιον νὰ τα μισῶ τόσον!»

[Ἐπεται τὸ τέλος]

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Πίσω ἀπ' ὅλους τοὺς μνηστέρας ἐπρωβάλλει ἀποσταμένος, κι' ἓνας γέρος, ὁ Δεκέμβρης μ' ἄσπρα γένεια καὶ μαλλιά καὶ περνᾷ ἀπὸ τὸν κόσμον σκυθρωπὸς καὶ λυπημένος καὶ καμμιὰ ἑστὸν ἐρχομὸ τοῦ δὲν ἀκούει χαρὰς λαλιά.

Νέκρα τοῦ Ἄδου τὸν σκεπάζει καὶ βογιᾶ καὶ ἀναστενάζει καὶ στὴν γῇ τὸ δάκρυό του μόλις πέσῃ κορυσταλλιάζει καὶ ὅλο κλαίει, γιατί ἔχει μαύρη τύχη· δὲν θὰ ἰδῇ τριαντάφυλλο νάνθιζι καὶ πουλί που κελαδεῖ.

Κρεῖο, χιόνια καὶ τρομάρα, ὅπου πάει, μαζί του φέρνει καὶ ἑστὸν δρόμο του ἐλπίδα δὲν λαμποκοπάει καμμιὰ. τὸ κουφάρι του μὲ κόπο τὸ ἀρρωστημένο σέρνει καὶ ἀπαντάει ἑστὸν στεναγμὸ τοῦ μόνο ἡ μαύρη ἐρημιά.

— Θέλω, γέρο κακομοίρη, νὰ σε βάλω νὰ καθήσῃ καὶ σὺ δίπλα ἑστὸν γωνιά μας, μὰ φοβεῖμαι μὴν τὴν σβύσῃ, γι' αὐτὸ τράβα ἑστὴ δουλειὰ σου καὶ ἄψε με νὰ ἔσταθῃ καὶ γιὰ τοὺς δυστυχισμένους νὰ ἑαναπροσευχθῶ.

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 56ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

Προταθέντος ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 18 Ἰουλ. δ. ἔ.

Εἰς τοὺς προηγουμένους Διαγωνισμούς, ἐ-
συνεβίβη να ξεχωρίζω τὰ καλλίτερα διη-
γήματα, τοῦλάχιστον ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα διε-
φιλνεῖσκον τὸ Βραβεῖον, — νὰ τὰναλύω ἐνα-
ένα μὲ κάποιαν λεπτομέρειαν, καὶ νὰ πα-
ρουσιάζω τὰ προτερήματά των καὶ τὰ ἐ-
λαττώματα.

Ἀλλ' αὐτὸ ἐγένετο ὅταν οἱ διαγωνιζό-
μενοι ἦσαν σχετικῶς ὀλίγοι καὶ τὰ διηγή-
ματα, τὰ ἄξια τῆς τιμῆς ταύτης, δὲν ὑπε-
ρέβαινον τὰ δέκα ἢ τὰ δώδεκα. Εἰς τὸν
προηγούμενον Διαγωνισμὸν π. χ. ἐστάλη-
σαν 240 διηγήματα. Εἰς τὸν παρόντα ὅμως
ἐστάλησαν ἄνω τῶν τετρακοσίων πεντή-
κοντα (ἀριθ. 450 !). Εἴνε ἀληθές, ὅτι διὰ
τὰ περισσότερα δὲν θὰ ἄξιζε νὰ γίνῃ κρι-
σὶς. Ἀλλὰ πάλιν, ἀπὸ αὐτὰ τὰ 450,
δὲν θὰ ξεχωρίζω τοῦλάχιστον 100, ἄξια
ἰδιαίτερας προσοχῆς ; Καὶ μόνον τὰ ὀνό-
ματα τῶν 100 αὐτῶν διηγηματογράφων
ἂν θελήσω νὰναφέρω, — καὶ πρέπει νὰ το
κάμω, — δὲν θὰ καταλάβω ὅλον σχεδὸν τὸν
τόπον, τὸν ὅποιον διαθέτω διὰ τὸν Διαγωνι-
σμὸν ; Ποῦ τόπος λοιπὸν διὰ νὰναλύσω
ἐν ἐκτάσει τὰ 20 ἢ 25 καλλίτερα, ἐκεῖνα
τὰ ὁποῖα διεφιλνεῖσκον τὸ Βραβεῖον ;

Θέλω δηλαδὴ νὰ εἶπω, ὅτι ἂν ἔγραφα
τὴν Κρίσιν τοῦ σημερινοῦ Διαγωνισμοῦ
μὲ τὴν ἰδίαν ἀναλογίαν τῶν προηγουμένων,
θαφίερωνα εἰς αὐτὴν ὁλόκληρον τὸ σημερινόν
φυλλάδιον. Καὶ ἐπειδὴ αὐτὸ δὲν ἐμπορεῖ
νὰ γίνῃ κατ' οὐδὲνα τρόπον, θὰ περιορισθῶ
κατ' ἀνάγκην εἰς ὀλίγιστα καὶ γενικώτατα,
καὶ ὅσους θὰ ἐπεθύμουν νὰναγνώσωσαν συμ-
ποῦλας καὶ παρατηρήσεις ἐν γένει περὶ
Συνθέσεως Διηγήματος, διὰ νὰ ὠφεληθῶν
εἰς τὸ μέλλον, θὰ τοὺς παραπέμψω εἰς τοὺς
Διαγωνισμοὺς τῶν δύο τελευταίων ἐτῶν
(1896 καὶ 1897) ὅπου θὰ εὐρουν πολλὰ
χρήσιμα πράγματα. Καὶ τί ἄλλο εἶχα νὰ
κάμω ; Νὰ δημοσιεύσω τὴν κρίσιν μὲ συ-
νέχειαν, ὅπως τὰ μυθιστορήματα ; Ὅα ἦτο
ἀστείον. Δὲν σας εἶπα ὅτι ἐγίναμεν τώρα
πέρα πολλοὶ καὶ ὅτι δὲν μας χωρεῖ πλέον
τὸ φύλλον ;

Μὲ μεγάλην μου χαρὰν παρετήρησα, ὅτι
τὰ διηγήματα τοῦ Διαγωνισμοῦ τούτου
δὲν ἦσαν μόνον πολλὰ, ἀλλὰ καὶ καλὰ.
Τόσον καλὰ μάλιστα, ὥστε ἐκεῖνα τὰ ὁ-
ποῖα σήμερον λαμβάνουν Ἐπαινον, εἰς προη-
γουμένους Διαγωνισμοὺς θὰ ἐλάμβαναν Βρα-
βεῖον. Ἀλλὰ τὸ καλλίτερον ἂν ὅλα εἴνε
τὸ διήγημα τοῦ Ἀρχιζιζανίου. Ὅα το
ἀναγνώστες εἰς τὸ προσεχές φυλλάδιον καὶ
θὰ κρίνετε μόνον σας. Πρὸς τὸ παρὸν θὰ
εἶπω ὀλίγα περὶ αὐτοῦ διὰ νὰ ἰδῆτε τί
πρέπει νὰποφεύγῃ καὶ τί νὰ ἐπιζητῇ ὁ συν-
θέτων διηγήματα ἐπὶ τῇ βάσει εἰκόνων.

Ἐν πρώτοις τὸ Ἀρχιζιζάνιον ἐνόησε
πληρέστατα τὴν ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν διη-
γούντο αἱ εἰκόνες καὶ ἔγραψε κατὰ τι, τὸ
ὅποιον συμφωνεῖ τελεῖως μὲ αὐτάς. Δὲν
ἔχει δηλαδὴ καμμίαν ἀπὸ τὰς παραλή-
ψεις, παρεξηγήσεις καὶ τὰς ἀσυμφωνίας,
τὰς ὁποίας παρετήρησα εἰς πλεῖστα ἄλλα
διηγήματα. Οὐτε τὴν Ἀλεποῦν ἐπῆρε

διὰ γάταν, οὐτε τὸν ἄνθρωπον πού τὴν κυ-
πῆ, διὰ πλοῦσιον κτηματίαν, οὐτε τὰ ἐρεῖ-
πια τῆς ἐστίας διὰ τὴν οὐραν τῆς Ἀλεποῦς,
ἢ ὁποῖα ἐκόπη τάχα ἀπὸ τὸ κτύπημα !
Ἐπειτα περιώριθον μόνον εἰς ὅσα λέγουν
αἱ εἰκόνες καὶ δὲν ἔγραψε περὶ τὰ πράγ-
ματα. Δὲν θέλω δηλαδὴ νὰ εἶπω, ὅτι ἔ-
καμε μίαν ξηρὰν ξηροτάτην περιγραφὴν
τῶν εἰκόνων, ὅπως ἔκαμν μερικοὶ ἄλλοι.
Ὅχι, ἀπεναντίας, τὸ Ἀρχιζιζάνιον ἔπλα-
σεν, ἐδημιούργησεν ἕν σωτὸν διήγημα ἐπὶ
τῇ βάσει τῶν εἰκόνων. Ἀλλὰ δὲν ἐξε-
τράπη εἰς λεπτομερείας φορτικὰς, οὐτε ἀ-
πεμακρύνθη ἀπὸ τὸ θέμα του, τὸ ὅποιον ἦτο
ἡ περιπέτεια τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς Ἀλε-
ποῦς — ἐν ἐπεισὸδιον καὶ τίποτε ἄλλο. Δὲν
μας διηγείται λοιπὸν διὰ μακρῶν τὸν προη-
γουμένον βίον τοῦ ἡρώος του, οὐτε πότε
καὶ πῶς ἀνὰνδρὺν μὲς λέγει, οὐτε πότα
παιδιὰ εἶχε, οὐτε πῶς ἐγεννήθη, οὐτε πῶς
ἀπέθανε . . . Αὐτὰ θὰ εἶχον θέσιν εἰς ἄλλου
εἴδους διηγήμα, καὶ ὅσοι τὰ ἔγραψαν, ἔ-
καμν τὸ διήγημα τῶν ὁλοιδιόλου ἀσύμ-
μετρον καὶ ἀκαλαίσθητον. Ἀλλὰ σπουδαί-
τερον εἶνε ὅτι τὸ Ἀρχιζιζάνιον ἔγραψε
μὲ πολλὴν πρωτοτυπίαν. Δὲν ἔγραψεν οὐτε
« Ἀπὸ τὸ Ἡμερολόγιον μιᾶς Ἀλεποῦς »
οὐτε « Ἀπὸ τὸ Ἡμερολόγιον ἐνὸς Γάλλου
περιηγητοῦ » κατὰ μίμησιν τοῦ βραβευθέν-
τος ἄλλοτε διηγήματος, τὸ ὅποιον ἐπεγρά-
φειτο « Ἀπὸ τὸ Ἡμερολόγιον ἐνὸς Ἀτάκτου ».
Τὸ Ἀρχιζιζάνιον ἔκαμε σύνθεσιν νέαν
ἰδικήν του, εὖρε δηλαδὴ τρόπον διαφορετι-
κόν, διὰ νὰ διηγηθῇ τὴν ὑπόθεσιν. Ἀκόμη
καὶ τὸν ἡρώα του, τὸν ὅποιον τὰ 99 ἐκα-
τοστὰ τῶν ἄλλων μὲς παρουσιάζουν ὡς ξυ-
λοκόπον, τὸ Ἀρχιζιζάνιον — καὶ μόνον
αὐτό, — τὸν ἔκαμε Δασοφύλακα. Καὶ μὲ τί
φυσικότητα πλέκει τὴν ὑπόθεσιν του, καὶ
μὲ τί ἀπλότητα φθάνει εἰς τὸ ἠθικὸν συμ-
πέρασμα ! Ἡ ὑλοτομία ἀπαγορεύεται ὁ
δασοφύλαξ εἶνε ἐκεῖ διὰ νὰ ἐμποδίσῃ καὶ
νὰ καταδικάσῃ τοὺς ὑλοτόμους. Ἐν τούτοις
ὁ ἴδιος πατεῖ τὸν νόμον καὶ ὑλοτομεῖ συχνὰ
πρὸς . . . ἰδίαν χρῆσιν. Σήμερον π. χ. κῶ-
πτει ξύλα, διὰ νὰ μαγειρεύσῃ. Ἀλλὰ πα-
ρεμβαίνει ἡ Ἀλεποῦ, ὡς τιμωρὸς, καὶ τὸν
ἀφίνει νηστεικόν. Καὶ μὲς ἔρχεται νὰ εἴ-
πωμεν : « Καλὰ νὰ πάθῃ ! Ἀφ' οὗ δὲν
ἀφίνῃ τοὺς ἄλλους νὰ κόπτουν ξύλα ὡς
μὴν ἔκοπτε καὶ αὐτός. — Βλέπετε μὲ
πόσῃν δεξιότητι ἀπέφυγε αὐτὸν τὸν σκό-
πελον τὸ Ἀρχιζιζάνιον, τὸν σκόπε-
λον τοῦ ἠθικοῦ διδάγματος, τὸ ὅποιον
μερικὰ ἄλλα διηγήματα τὰ μετέβαλεν εἰς
κατήχησιν ἢ εἰς διδασκαλίαν ἀπ' ἁμῶντος.
Ἄλλοι π. χ. : ἐκεραυνοβόλησαν τὸν θυμὸν,
ὁ ὁποῖος παραφέρει τὸν ξυλοκόπον ὥστε νὰ
φονεύσῃ τὴν Ἀλεποῦν ἄλλοι ἐστιγματίσαν
τὴν ἀσυνέσιν του (ἐν ᾧ καὶ ποῖος εἰς τὴν
θέσιν του δὲν ἡμποροῦσε νὰ πάθῃ ὅ, τι ἔ-
παθε ;) ἄλλοι τὸν ἐκατήγορονσαν ὡς μεθύ-
σον, ἐνῶ δὲν ἦτο καμμία ἀνάγκη νὰ φανῇ
μεθυμένος, — καὶ πρὸ τοῦ φαγητοῦ μάλι-
στα. — Ἐν γένει τὸ Ἀρχιζιζάνιον ἀπέ-
φυγεν ὅλα αὐτὰ τὰ τραγικά, διειτρήσε
μέχρι τέλους τὴν φαιδρότητα του — τὴν
φαιδρότητα ἢ ὁποῖα χύνεται ἀπὸ τὰς εἰ-
κόνας, — καὶ ἂν ὑπάρχῃ καὶ κάποιον διδα-
γμα εἰς τὸ διήγημά του, τοῦτο δὲν λέγε-
ται σχεδόν, ἀλλ' ἐξ ἁ γ ε τ α ι, λογικώτα-
τα καὶ ὠραιότατα.

Εἶνε περὶ τὸν τώρα νὰ εἶπω, ὅτι ἡ γλῶσσα
τοῦ Ἀρχιζιζανίου εἶνε πάρα πολὺ ὠ-
ραία, φυσικὴ καὶ καταλλήλος διὰ τὴν πε-
ρίστασιν εἶνε περὶ τὸν νὰ εἶπω ὅτι ἔχει
ὑφ' ος, καὶ ὅτι σκορπίζει παντοῦ, εἰς ὅ, τι
γράφει, τὴν σπινθηροβόλον εὐφραν τοῦ.
Αὐτὰ τὰ ἔξυδρομεν καὶ ἀπὸ ἄλλους Δια-
γωνισμοῦς, καὶ ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς του καὶ
ἀπὸ τὰς Ἀσκήσεις του . . . Τὸ ἀληθές εἶνε
ὅτι καὶ ἄλλων διηγήματα παρουσιάζουν
κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον τὰ τελευταῖα
αὐτὰ προτερήματα. Ἀλλὰ τὸ διήγημα τοῦ
Ἀρχιζιζανίου ὑπερέχει, διότι παρουσιάζει
καὶ ἄλλα, — ἐκεῖνα περὶ τῶν ὁποίων εἶπα
ἂνωτέρω, — καὶ τὸσα προτερήματα, ὅλα μαζὶ
ἡνωμένως, εἰς κανὲν ἄλλο διήγημα δὲν εἶδα.

Τώρα ἔρχομαι εἰς τὴν Ἀπονομὴν τῶν
Βραβείων :

Α' Βραβεῖον : Ἀρχιζιζάνιον.

Β' Βραβεῖον : Καρβερίνα, Ἀύρα τοῦ
Βυζέινου.

Γ' Βραβεῖον : Τελευταία Χελιδὼν,
Ποιμενικὴ Φλογέρα, Γαλανὸν τοῦ Αἰγίου.

Δ' Ἐπαινος : Τζι-Τζι Μπούμ-Μπούμ,
Ναυτοπούλα, Ἀντίο Μαστέλλο, Πηνὸν τῆς
Ἐρήμου, Φάλλου Ρύας, Ἀλέξανδρος Γ. Σα.
ριβαζέβιν, Ἀγγοπολιώτατος, Τρεχαγυρ-
όπουλος, Ταπεινὸν Ἴον, Τρικυμιώδης, Μαλέας, Δη-
μήτριος Π. Δρίβας, Τσουχτρε, Τάνταλος, Βίγλα.

Ε' Ἐπαινος : Νεαρά Καλλιτέχνης, Χρυ-
σορρόας Πακτωλὸς, Κοριολάνος, Ἀρατος, Ἰπ-
πότης τῆς Ἑλεσίνης, Μορφή, Ο. Γαλιλινᾶς,
Ναῖας, Πλοῖαρχος Λάν Γκὺ, Εὐεῦθερος Ἐλ-
λῆν, Ἰρις, Ἀσημένιο Κύμα, Μπουμπουνιμένο
Μυαλό, Γοτοπρέδος τοῦ Βυλλίου, Σπασμένος
Φεγγίτης, Γόρδιος, Ἡμερος Περιστερά, Φιλό-
πατρις Ἰάς, Ἀνδρέας Φ. Πρίντζης, Ποιη-
κὸς Νάρκισσος, Ἐρυθρὰ Καμέλια, Φίλανθος,
Φελόν.

Γ' Ἐπαινος : Λευκὸς Κόραξ, Χειμω-
νιάτικη Διακὸς, Σκανδαλιάρης, Ἰάνα, Ζορε-
ρὸς Μεσαίων, Φλοῖσθος τοῦ Βυζέινου, Μία
Τρελοῦλα, Ἰουλίττα Ν. Γιαννούλη, Ἀετὸς τῆς
Ἰδης, Βαρδαλαμπουράς, Ἡθοποιὸς Κήν,
Νέος Ἡρακλῆς, Δημ. Δίπλας, Κολοκυθόσπορος,
Δημ. Κ. Ζαλοκώστας, Μάμ-Μπούμ, Ἀύρα
τοῦ Βουνού, Πέτρος Ἰατρόπουλος, Μακρολέλε-
κας, Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς, Σκαριδάκι,
Ἀργύρης Σαπουνάνης, Ἀπότομος Βράχος,
Σωτήριος Α. Παναγιωτόπουλος, Ἀτταβίριον
Ρόδου.

Εὐφύμιος Μνεῖα : Σέλευκος ὁ Κεραυ-
νός, Ἡρώς τοῦ Μεσαίωνος, Δυρικός Ποιητής
Ε. Ἰσιδωρόπουλος, Δίρκ Πέτερς, Κρητίτιος
Παρησιόου, Ἐλένη Α. Μπαρπαρίου, Κραυγὴ
τῆς Πατρίδος, Ἰωάννης Ν. Καζούλλης, Μεσο-
λογιτάνι, Ὁρέστης Ε. Χρηστίδης, Δημ. Ν.
Νικολαΐδης, Ἑλλην Πυροβολητής, Μέλας Ἀ-
στήρ, Ἑλληνικὸν Αἶσθημα, Γεώργιος Κώττας,
Ἀπόστολος Ι. Μαρῖνος, Ἀγνώστος Ἡρώς,
Μιχαὴλ Α. Συριώτης, Ἐβέρδης τοῦ Φαλήρου,
Ἀγρία Ἀγινάρα, Καρρεῖνός, Ἀσπασία Δη-
μητρίου, Κοραλία Μακρῇ, Φεγγιδοῦλη Αὐγούλα.
Πρόδρομος Θ. Ἀδάμ, Βασιλικὴ τῆς Λέσβου.
Ρωσικὴ Καραμέλα, Τέττις τῆς Ἀχαΐας, Ἀ-
σπροποταμίτης, Πυραμὶς τῆς Αἰγύπτου, Κυμα-
τίσους Ὁλάσσα, Βρετανικὸς Ἀστήρ, Στέφανος
Κότινος, Ἐμμ. Ἰωαννίδης, Πέτρα Σκανδαλίου.

Ἡ Μέλλουσα Καλλιτέχνης ἐτέθη τιμη-
τικὸς ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχοῦσα Α'
Βραβεῖον εἰς τὸν περυσινὸν Διαγωνισμὸν
τοῦ Διηγήματος.

Τὸ διήγημα τοῦ Ἀρχιζιζανίου θὰ δημο-
μοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Μακρολέλεκας φωτογραφούμενος :

— Ποῦ νὰ βλέπω ;
— Ἐδῶ, εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον.
— Ποῦ ὅς παρακαλῶ, κύριε Φωτογράφε,
νὰ μου βγάλετε καλὰ τὰ μάτια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιζιζανίου

Τὸν Τούμ-Περερά-Μουδὲ εἶχεν ἐπιπλήξῃ ὁ
πατέρας του, ἢ δὲ μητέρα του τὸν ὑπερασπίσθη.
Τὸ θράδν λοιπὸν εἰς τὴν προσεχὴν του παρα-
καλῶ ὡς ἔξῃ : « Παναγία μου, κάμε νὰ γίνω
ὅλοι οἱ ἄνδρες γυναῖκες καὶ διες ἡ γυναῖκες ἄν-
δρες, διὰ νὰ μὲ ὑπερασπίζουσιν τότε καὶ ἡ μαμά
καὶ ὁ μπαμπᾶς ! . . »

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τί με Μίλει

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ὁ Διευθυντὴς τῆς «Διαπλάσεως τῶν
Παιδῶν» εὐχαριστεῖ ἀπὸ καρδίας πάντας
ὅσους ἐσπουσαν νὰ τὸν συγχαροῦν ἐπὶ τῇ
ὀνομαστικῇ του ἑορτῇ μὲ τὸσον θερμὰς ἐκ-
φράσεις καὶ μὲ τὸσον εὐκρινεῖς εὐχάς.
Ἐκ τῶν ἀπέριον ἐπιστολῶν, τὰς ὁποίας
ἔλαβε, μὲ παρακάλεσε νὰ δημοσιεύσῃ τὴν
κατωτέρω, ἢ ὁποῖα τοῦ ἔκαμε, καθὼς καὶ εἰς
ἐμὲ, ἰδιαίτερον ἐντύπωσιν.

Πρὸς τὸν κ. Νικόλ. Παπαδόπουλον.

Ἀθῆναι, 6 Δεκεμβρίου 1898.

Ἀγαπητὴ καὶ σεβαστὴ μας φίλε !

Σὰς παρακαλοῦμεν νὰ δεχθῇτε τὰς ἐγκαρδιω-
τάτας καὶ εὐκρινεστάτας εὐχάς μας ἐπὶ τῇ
ἐπετειῇ ἑορτῇ Σας.

Σὰς εὐχόμεθα, πολῦτιμε φίλε, νὰ ζήσετε
χρόνια πολλὰ καὶ εὐτυχισμένα, νὰ ἰδῆτε ὅλους
τοὺς πόθους Σας πραγματοποιούμενους, καὶ ὡς
στεφάνωμα τῶν ἀτρυτῶν μόχθων Σας, νὰ ἰδῆτε
εἰς προσεχές μέλλον τὴν ἀγαπητὴν μας «Διά-
πλαιν» τοιαύτην, ὁποῖαν ὀλοὶ μετὰ παλμῶν
τὴν ὀνειρευόμεθα.

Οἱ εὐκρινεῖς ἀγαπῶντες ὅμως :

Γεώργιος Τ. Οἰκονόμου.
Κούλα Τ. Οἰκονόμου.

Ὁ Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς μὲ τὸ πε-
ρίσευμα τῆς διπλῆς συνδρομῆς του θὰ ἐγγράψῃ
ὡς συνδρομητὴν μου μίαν ἄπορον κέρην. Τὸ
αὐτὸ θὰ πράξῃ καὶ ἡ Φιλόπατρις Ἰάς, καὶ ἡ
Φθινοπωρινὴ Νύξ. Τὰ συγχαρητήριά μου διὰ
τὴν εὐγενὴ των ἐμπνευσιν :

« Αὐτὴν τὴν στιγμήν — μὲ γράφει ὁ Ἀρε-
μοστέρβιλος, — ἔλαβον τὰς Ἀγγελίας καὶ τὴν
ἐπιστολήν σου διὰ τὸ ἔσπαθωμα. Ἐσο βεβαία
ἐστὶν προσπαθὼ μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις νὰ
ἐσπαθώσω, οὕτε ἦτο ἀνάγκη νὰ μου γράψῃς,
διότι ἄλλο δὲν σκέπτομαι παρὰ πῶς νὰ φανῶ
χρήσιμος εἰς τὴν πολυαγαπημένην μου Διάπλαιν.
Βεβαίως κατὰ μάγια θὰ ἔχῃς πῶς κατορθώνεις νὰ
μας μαγεύῃς ὅλους κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, διότι
δὲν πιστεύω κανὲν ἄλλο περιοδικὸν νὰ ἔχῃ τό-
σον ἀρωσιωμένους καὶ πιστοὺς φίλους. — Ἀ,
τὸ καυχῶμαι ! — Ἄν ἔλθω καμμίαν φορὰν εἰς
τὰς Ἀθῆνας, θὰ ἔλθω ἐν ἀπόγευμα νὰ πᾶρω τὸ
τσάι μαζὶ σου. Σύμφωνοι ; » Ἀκούε ἐκεῖ !
Καὶ γρήγορ μάστιξ, πρὶν τελειώσῃ ἕνα θαυ-
μάσιον τσάι πού μου ἔστειλε μία συνδρομη-
τριά μου ἀπὸ τὴν Ρωσίαν.

Μὲ συνεκίνησεν ὑπερβολικὰ, Νικόλαε Δ.
Κιτοῖκη, ἡ πένθιμος ἐπιστολή σου, μὲ τὴν
ἀναγκάσαν τῆς σκληρᾶς ἀπολείας τοῦ Πατρὸς
σου. Ἐνωρὶς, ὦ, πολὺ ἐνωρὶς ἠθέλησεν ὁ
Θεὸς νὰ σε ἀφήσῃ ὀρφανόν. Ἀλλὰ παρηγορήσου,
διότι εἶνε μέγας. Καλὰ λέγεις ! Ποιὲ δὲν θὰ

σε ἐγκαταλείψῃ Αὐτός ! καὶ εἰς τὸν μετέπειτα
βίον θὰ σου δώσῃ τὴν ἰσχυράν Του βοήθειαν,
διὰ νὰ τιμῇς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς σου, καὶ
νὰναδείχῃς ἐνάρητος ὅπως ἐκεῖνος, καὶ νὰ πα-
ρηγορήσῃς καὶ νὰ ἱκανοποιήσῃς τὴν βρώμεν δα-
κνισαμένην μητέρα σου, ἢ ὁποῖα εἰς σὲ ἔχει
τώρα ὅλας τὰς ἐλπίδας !

Καὶ ἄλλος σκληρότατος θάνατος μοῦ ἀγγέ-
λεται αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα. Εἰς τὴν αὐγὴν τῆς
ἡλικίας τῆς καὶ τῶν χρυσῶν τῆς ἐλπίδων, ἀπέ-
θνευεν ἡ λατρευτὴ καὶ ἀλησμόνητος φίλη μου
Ἐλενίττα Ι. Δρόδου, τοῦ δικαστοῦ, ἡ
τόσον γνωστὴ καὶ ἀγαπητὴ εἰς τὸν κύκλον μας
ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ρομύλος, τὸ ὁποῖον ἐπῆρε
καὶ ἔδωκε εἰς τὴν περυσινὴν Ἀλληγογραφίαν . . .
Ὡ, νὰ ἐβλέπατε μὲ τί πόνον μου γράφει ὁ Ἀ-
δελφός τῆς, ὁ ἀγαπητός μου φίλος ! Δημήτριος
Δρόσος, πόσον ἀπαρηγόρητα κλαίει τὴν μονά-
κριβὴν ἀδελφούλαν του, τὴν χαρὰν καὶ τὸ στό-
λισμα τῆς οἰκογενείας του ! Καὶ πῶς νὰ τον
παρηγορήσω τώρα ; Τί ἄλλο νὰ του εἶπω, εἰμὴ
ὅτι συμμερίζομαι ὅλον του τὸ πένθος καὶ ὅτι
κλαίω μαζὶ του καὶ ἐγώ ;

Ὁ Ἀνανίας, Κεραυνέ, ἐπρότιμει τὸ ἡμεῖς
ἀντὶ τοῦ μέλους, δίδει ἡ νέα λέξις προκύπτει
κάπως δυσκολώτερα τοιαύτας δὲ μετοβολὰς καὶ
μνεῖ συνήθως εἰς τὰς δημοσιευμένας Πνευματι-
κὰς Ἀσκήσεις. Οἱ συνεργάται μου ἰδίως ὁ κ.
Φαίδων καὶ ὁ κ. Ν. Κατιδάκης π. εὐχαριστοῦν
διὰ τοὺς ἐπαίνους σου. Ἡ γνώμη σου διὰ τὸ
Λεύκωμα ἐλήφθη πρὸ πολλοῦ καὶ εἶνε ὠραία.

Δώδεκα ἡμέρας διαρκῶς εἰς τὸ κρεβάτι τὸ
Μεσολογιτάνι, φαντασθῇτε ! Αὐτὸ ὅμως δὲν
το ἐμπόδισε νὰ διαβάσῃ καὶ νὰ ξαναδιαβάσῃ
τὸν «Πρόαντα» ἀπληρώτως καὶ νὰ μου γράψῃ
τὰς ἐντυπώσεις του εἰς μίαν ἐπιστολήν ἐκτενε-
στῆσαν ἀπὸ κάθε ἄλλην φορὰν . . . Πῶς εἶσαι
τώρα ; ἔγινες καλὰ ; ἐσθκοῦς ;

Καὶ ὑπάρχει ἐφάσις ἱκανὴ νὰ χαρακτηρίσῃ
τοὺς καθυστεροῦντας σχολίους τετράδια Μ.
Μυστικῶν, Δουκίσια ; Πραγματικῶς, καθὼς
λέγεις, ὁμοιοῦνται μ' ἐκείνους πῶς δανείζονται
χρήματα καὶ δὲν τὰ ἐπιστρέφουν. Εἶδα καὶ τὴν
κωμικοτραγικὴν σκηνὴν τοῦ ψευτο-Ὁθέλλου. Τί
κρίμα πῶς δὲν ἦτο ὁ ἀληθινός ! Φαίνεται ὅτι
δὲν θὰ τον εὕρω ποτέ !

Ἐλαβὰ τὴν ἀπάντησιν τῆς ἀδελφῆς σου, Λι-
μνοθάλασσα τοῦ Μεσολογιτάνι, τὴν δέχομαι
πολὺ εὐχαρίστως ἄλλα τὴν παρακαλῶ νὰ ἐκλέ-
ξῃ ἐν ἄλλο ψευδώνυμον, διότι αὐτὸ πῶς θέλει
δὲν εἶνε ἐλεύθερον.

Μικρὰ Ἰατρίσσα, (σὺ πῶς μου γράφεις ἀπὸ
τὴν Τρίπολιν τῆς Βαβυλῶνος) δεκτὸν τὸ νέον σου
ψευδώνυμον. Πραγματικῶς ἤρηνες πολὺ νὰ
μου γράψῃς καὶ ἐγὼ ἐπιθυμοῦσα νὰ μου γρά-
ψῃς συχνώτερα.

Μυστικὴ Φωτὴ, θὰ χαρῶ πολὺ ἂν μου γρά-
ψῃ καὶ ἡ ἀδελφὴ σου νὰ τὴν γνωρίσῃ. Ἐκ τῶν
ψευδωνύμων, τὰ ὁποῖα προτείνει, ὅλα εἶνε ἐ-
λεύθερα, ἐκτὸς τῆς Ἀθῶας Περιστερᾶς, ἐπο-
μένως ἂς ἐκλέξῃ ὅποιον τῆς ἀρέσει καλλίτερα
Ζορερὲ Μεσαίων, δὲν ἔχεις νὰ δώσῃς λόγον
εἰς κανέναν ἀν' ἀνταλλάσσης ἢ ὅχι Μ. Μυστικᾶ.
Ὡς πρὸς τὴν Ἀλληγογραφίαν, τίποτε δὲν σ' ἐμ-
ποδίζει νὰ δέξῃσαι τὰς προτάσεις τῶν ἄλλων,
καὶ νὰ προτείνῃς καὶ σὺ πρὸς ὅσους θέλεις.

Ὁρασιότατῃ ἡ περιγραφή τοῦ ταξιδίου σου,
Φωτιά καὶ Λαύρα ! Προπάντων ἐγέλασα πολὺ
μὲ τοὺς Κινέζους πού εἶδες, μὲ πλεεῖδες αὐτὸν
τοῦ ποντικιοῦ τὴν οὐρὰ καὶ μακρυὲς σάν . . .
τὴν ἐξαφάνισεν τὸ Ἀνανία ! Ἀλήθεια τί ὠραία
θὰ εἶνε τὰ ταξίδια σου θὰν θὰ μᾶθες ζωγρα-
φικὴν καὶ θὰ τα συνοδεύσῃς μὲ εἰκόνας !

Πραγματικῶς, Τσουχτρε, καλὸν μέσον εὐ-
ρήκας πρὸς ἐγγράφῃν συνδρομητῶν, δηλαδὴ νὰ
δανείζῃς πρὸς ἀνάγνωσιν παλαιὸς μου τόμους
πρὸς μὴ συνδρομητῶν, μὲ τὸν σκοπὸν νὰ ἐκκυ-
σθῶν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως. Σὲ ὑπερευχαρστῶ
δι' ὅλας α

